

Zevende zondag Paastijd C

Hand. 7,55-60

Apok. 22,12-14.16-17.20

Joh. 17,20-26

Zielsverbonden met Jezus en de Vader

Jezus is naar de Vader en de beloofde Geest is nog niet gekomen. Tussen Hemelvaart en Pinksteren beleeft de jonge Kerk een grens-ervaring, en die houdt steeds een uitnodiging in tot innerlijke groei. Maken wij dat niet regelmatig mee, zo'n overgang? Het gevoel van afscheid te moeten nemen van iets dat ons ontglipt en dat wij moeten loslaten en terzelfder tijd het hevig verlangen naar iets dat er nog niet is en dat wij nog niet kennen. Ouders bv. die hun tiener het huis zien uittrekken om op eigen benen te staan. Zij hopen hem of haar terug te vinden, maar nu als verantwoordelijke volwassene. Maar zal dat lukken? Is hun liefde zo vindingrijk dat zij zich aanpast aan de nieuwe levenssituatie? Meestal wel. Gelukkig!

Welnu, juist in zulke overgangssituaties tussen oud en nieuw, juist dan begint een mens spontaan te bidden. Op de grens tussen loslaten en verlangen, daar welt het gebed op in het hart. Het is het gebed van iemand die iets of iemand kwijt geraakt en toch weet dat hij tot een nieuwe liefde opgeroepen wordt, zonder nog te weten hoe. Ook de leerlingen van Jezus begonnen in hun overgangstijd spontaan te bidden wanneer zij samenkwamen rond Maria om eucharistie te vieren in een of ander huis. In hun herinneringen haalden zij toen zeker heel sterk Jezus' biddende afscheidswaarden naar boven, die Hij tot hen had gesproken aan tafel in de bovenzaal, op die eerste Witte Donderdag, toen Hij Zijn overgang begon, Zijn pascha, Zijn doorgang door lijden en dood naar Zijn Vader. Kunnen ook wij iets leren van Jezus' gebed op dat ogenblik, nu wij hier samenkomen in onze bovenzaal om er te bidden te midden van onze overgangservaringen van loslaten en hoop op nieuwe, verdiepte liefde?

Op het einde van Zijn afscheidswaarden heeft Jezus gebeden dat allen, die via Zijn leerlingen christelijke gelovigen zouden worden, altijd innig verbonden zouden blijven met Hem en met Zijn Vader. En dat door die zielsverbondenheid van de gelovigen heel de wereld zou erkennen dat Hij, Jezus, de echte Vertegenwoordiger is en blijft van de hartelijke Vader-God, die allen Zijn liefde gratis en gratis aanbiedt. Ons gebed zal dus altijd een verdiepingmoment zijn, enerzijds van onze dankbare levensverbondenheid met onze liefdevolle God, die ons door alles heen blijft beminnen, anderzijds van onze belangeloze dienstbaarheid en liefdevolle solidariteit met de lijdende medemensen van onze wereld vandaag. Het wordt een gebed dat straalt van dankbaarheid voor de blijvende liefdestroom die ons draagt, en dat open bloeit in gulle edelmoedigheid om niet op de eerste plaats onszelf te dienen, maar het geluk van de andere. Wij leren er ook dat Jezus, bij het stichten van Zijn Kerkgemeenschap, niet zozeer bezorgd is over uiterlijke organisatie of structuren: vb. goed verzorgde preken en liturgie, de participatie van de leken, de verantwoordelijkheid van de vrouwen... Op die punten laat Hij ons een grote vrijheid. Zijn allergrootste bekommernis is de geestelijke eenheid van allen, de zielsverbondenheid met Hem en Zijn Vader, de Bron van Leven.

In liefde verbonden leven betekent dus voor ons, niet dat wij eisen dat iedere gelovige hetzelfde doet, denkt en voelt, maar dat wij er gelovig willen voor kiezen elkaar niet los te laten als er verscheidenheid is van karakter, opvattingen, aanvoelen, en elkaar te blijven liefhebben met een liefde die de verscheidenheid steeds opnieuw wil overstijgen, nl. met de belangeloos dienende liefde van Jezus. Uiterlijke verschillen over hoe en wat wij doen, zijn zo bijkomstig. Verbondenheid met Jezus' liefde vraagt van ons dat wij elkaar een zo groot mogelijke uiterlijke vrijheid gunnen.

Onze keuze voor de innerlijke geestelijke levensverbondenheid met de Zichzelf-gevende en anderen-dienende Jezus maakt ons mild tegenover de verscheidenheid van de anderen. "Zie hoe ze elkaar liefhebben"

zelfs te midden van de verscheidenheid van denken en handelen, dat is het kenmerk van de authentieke leerlingen van de verrezen Jezus, van de echte gelovigen in de groeiende kerkgemeenschap. Dat is wat de wereld kan overtuigen dat Jezus de echte Vertegenwoordiger is en blijft van de Liefde-God. Ook in elke grens-ervaring die wij meemaken, bidden wij het best met grote dankbaarheid voor Gods blijvende trouwe aanwezigheid, in zielsverbondenheid met de belangeloos dienende liefde van Jezus, die ons uitnodigt tot mild aanvaarden van de vrijheid in de verscheidenheid: "Kom heilige Geest, kom met uw liefdekracht in ons wonen."

Pater Frans s.j.